

RIK RENCKENS

Hemelvaart met open ogen?

Op een Trefdag hoorde ik een mooi verhaal.
over een straat in Hasselt
waar burens tot een nieuwe verbondenheid kwamen.
Er woont daar een oudere, alleenstaande man.
Hij is bang dat hij op een dag valt
en dat niemand hem tijdig vindt.
Daarom is er nu de afspraak gemaakt
dat hij drie keer per dag een bloem voor het raam verplaatst:
's morgens plaatst hij ze rechts,
's middags in het midden en 's avonds links.
Zo weten de burens:
als de bloem op de goede plaats staat,
is alles goed met hem.
Het fijne is: heel de straat leeft daarmee mee.
De gezamenlijk zorg voor die ene man
brengt een nieuwe sfeer in de buurt.
Die man is daarmee nu al wat in de hemel.

Het doet mij de vraag stellen:
is er ook nieuw leven mogelijk in onze scholen?
Hoe kan daar verbondenheid groeien?
Soms gaat dat bijna vanzelf,
dankzij de aanwezigheid van een leerling met een handicap.

Zo'n leerling heeft de helpende hand nodig
van de andere leerlingen.
Elke dag zijn er twee anderen die hij daarvoor mag vragen.
Het brengt mee dat alle leerlingen socialer worden.

"Houd Mij niet vast.
Ik stijg op naar mijn Vader en naar uw Vader",
zei Jezus reeds op paasmorgen tegen Maria Magdalena.
Daarin verwoordt Hij de kern van Hemelvaart:
"Er is een nieuwe tijd gekomen.
Ik ben niet meer tussen jullie.
Besef dat het nu aan jullie is
om Mijn hemel op aarde te brengen."
Het heeft lang geduurd
voor de leerlingen uit de rouw waren.
Pas op Hemelvaart drong het een door:
"Blijf toch niet naar de wolken staren.
Kijk rondom je.
Daar zijn er engelen die de hemel scheppen.
Wees een van hen."

Zijn onze ogen al opengegaan?
Of blijven wij treuren om wat nog niet goed is?